

Hangar News juny 2009

El passat 24 de maig vam tenir una d'aquelles jornades en què es demostra que el treball artístic no ha de quedar-se a les quatre parets del taller, en què la feina desenvolupada durant mesos surt a la llum i la producció artística es mostra en l'epicentre del seu lloc d'origen: el propi centre de producció Hangar. Així que això vam tenir, tallers oberts dels artistes amb visita guiada i sense, música i ambient, una selecció de vídeos presentats per Hamaca a la caseta del vigilant, i les freqüentades i impactants performances de Bruno Bressani i la resident d'*Hangar Lab* Shu Lea. Encara restablint-se de la ressaca de tanta activitat en un sol dia, a Hangar ja es prepara el següent *Hangar Obert* per al mes de setembre, dins del marc dels *Tallers Oberts de Poblenou*.

També es prepara la tercera presentació d'artistes d'Hangar. Per parelles, es presenta el treball dels artistes residents a Hangar en diferents institucions i espais de la ciutat. D'aquesta manera, en presentar-ho en contextos diferents s'enriqueix el discurs artístic i s'amplia la repercussió i el contacte amb el públic. El 8 de juny es presenta Bruno Bressani i Fran Blanes a La Fàbrica (C/ Tapioles, 53) i a mitjan mes es farà la presentació de Lola Lasurt i Rubén Verdú. En posteriors presentacions tindrem a Nuria Canal i el col·lectiu D_Forma.

Ja les presentacions anteriors (Al Pailebot Santa Eulàlia i a l'Auditori del MACBA) van ser un èxit. Van convocar una audiència que es va implicar molt en l'esdeveniment. No us perdeu les següents!

Tota la informació, i més, a la web: <http://www.hangar.org>

Llegeix també la ressenya que fa en Daniel Gasol de l'exposició "Al final la fusil·lan", en què participa l'Ana Garcia-Pineda.

Artistes residents

David Bestué i Marc Vives

Marc i David participen en un dels esdeveniments cabdals de l'art contemporani internacional, la Biennal de Venècia. Amb el títol *Making Worlds*, la 48 edició de la Biennal es podrà visitar fins al novembre d'aquest any.

Presenten el projecte *Acciones en casa*, vídeo realitzat el 2005 i guanyador de diversos premis, que presenta un centenar d'accions de baixa intensitat en els límits de l'àmbit domèstic.

També han realitzat un nou projecte per a l'ocasió anomenat *Proteo*. A Madrid, Marc i David formen part de l'exposició "A la vuelta de la esquina", la comissària de la qual és Dixelia Lazo, en el context de la convocatòria *Inéditos 2009* de Caja Madrid. La mostra s'inaugura el 30 de juny a La Casa Encendida.

TVBOY

Ja es poden comprar en línia les samarretes de la col·lecció d'estiu de TVBOY. Estan disponibles al web: <http://shop.thetvboy.com/>

Les samarretes tenen línia masculina i femenina, i el protagonista de les peces és el petit ninot de gran cap, alter ego de l'artista, amb el seu inseparable gos Nico. TVBOY apareix en escenes entre la iconografia pop i picades d'ull a la història de l'art.

Lola Lasurt

El projecte *Expendeduría 193* es mostrarà en el seu lloc d'origen. El vídeo es va realitzar enregistrant els clients de l'estanc que la família de Lola regentava, i reproduïx les converses i hàbits dels clients habituals d'aquest comerç. L'experiència de rodatge del vídeo va ser de 20 dies en els quals Lola feia entrar aquests clients al magatzem de l'estanc per reproduir les converses que solien tenir mentre els venia tabac o altres articles, convertint el magatzem de rebotiga a escenari, on ells mateixos es representaven a través dels seus hàbits de compra. *Expendeduría 193* serà projectat el dia 29 de juny al Centre Cívic La Sedeta, en el marc de la Festa Major del Camp d'en Grassot, la zona on s'ubicava l'estanc familiar de Lola. D'aquesta manera els clients protagonistes del vídeo podran veure'l en el seu propi entorn. L'esdeveniment està produït per l'Associació de Veïns del passeig de Sant Joan i suposa per a Lola assolir l'objectiu final del projecte, tornar el vídeo al seu origen veïnàl.

D'altra banda, al taller Lola continua treballant en la sèrie de pintures *El cineasta aficionado*, que il·lustra el procés analògic d'edició de vídeo, molt comú entre els aficionats amateurs abans de l'arribada de les tècniques digitals i que ara només recuperen alguns artistes interessats en la cinematografia.

Ana Álvarez Errecalde

La sèrie fotogràfica *El nacimiento de mi hija*, que ha estat recentment exposada a la Universitat de Jaen, acaba de sortir publicada al llibre *Art i Maternitat*, editat per EUMO Editorial - H Associació per a les Arts Contemporànies. Aquesta publicació recull també treballs de Rineke Dijkstra, Louise Bourgeois, Catherine Opie, Eulàlia Valldosera, Diane Arbus i Betye Saar.

Ana té previst en els pròxims mesos, amb l'ajuda de Natalia Cervero Martín, començar la producció de l'obra fotogràfica i les peces de videoart al seu taller.

Marc Serra

Marc ve del camp de la fotografia editorial, publicitària i d'autor, i està interessat a desenvolupar la imatge com a eix comunicatiu. Els projectes en els quals treballa actualment versen sobre això, la comunicació i l'erotisme processual. En els seus projectes hi és present l'absurd com a fons, i a partir d'una formalització cuidada, utilitza el que l'envolta per despertar l'esperit crític del receptor, que en ocasions arriba a ser l'origen o part de la pròpia peça.

L'última producció de Marc ha estat *Happy People*, a la galeria H2O de Barcelona. Es tractava d'un *work in progress* que utilitzava la tecnologia fotogràfica domèstica d'última generació, un fotomaton amb una càmera digital equipada amb un dispositiu detector de somriures. D'aquesta manera només disparava quan el subjecte somreia o aparentava somriure, cosa que servia com a pretext per explorar temes com l'aparença, l'espontaneïtat o la posa, al temps que es feia una reflexió sobre els cànons del retrat.

Aquest mes acaba de rodar a Hangar *Fan*, que reflexiona sobre el fenomen *fan* i utilitza l'absurd i l'inversemblant com a matèria prima. Es projectarà una versió reduïda del vídeo a la galeria H2O dins del festival Loop a finals de juny.

Video de *Happy People*: <http://vimeo.com/4483523>

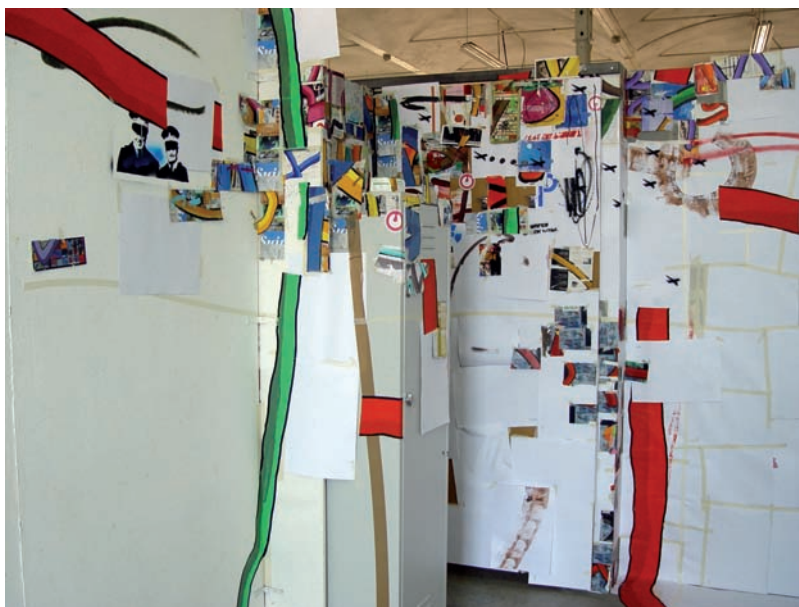
Javier de Cea

Javier utilitza els diferents signes i les empremtes que queden a l'espai urbà i plasma com s'hi manifesta el pas del temps, superposant capes per trobar en aquestes marques nous significats i sentits per a l'espectador. Per això recicla els diferents tipus d'empremtes dels murs de les ciutats i les barreja amb el registre expressiu i informal del gest, la qual cosa dóna com a resultat una mena de *sampler* poliglota del paisatge urbà.

Durant aquest últim mes, al taller d'Hangar, Javier està desenvolupant un projecte entre pictòric i d'intervenció in situ per mostrar en una exposició a Itàlia, al Florence Art Factory el mes de novembre.

www.javierdecea.com

www.myspace.com/florenceartfactory

Diego Pujal

Durant aquest mes ha estat treballant en la realització pictòrica de l'escenografia de l'òpera *Salomé*, que s'estrenarà el juny al Gran Teatre del Liceu, amb direcció escènica de Guy Joosten i escenografia dissenyada per Martin Zehetgruber. El mes passat s'inaugurava l'exposició de la Convocatòria d'Arts Plàstiques

2009 de la Diputació d'Alacant a la nova sala que van adequar al Palau Provincial. Allà hi ha exposada l'obra *Res*, que va ser adquirida per la Diputació dins d'aquesta convocatòria i que es podrà visitar fins al setembre. A més ha estat seleccionat a l'XI Premi Honda i es podrà veure una exposició amb els seleccionats per diverses localitats catalanes. Mentrestant Diego treballa al taller preparant una obra per a una exposició individual que té prevista l'any que ve a Tarragona.

Alex Reynolds

Aquest mes podem veure el seu vídeo *Laia* a La Capella, a Barcelona, dins de l'exposició "Generación 2009, Premios y Becas de Arte Caja Madrid". És la desena edició d'aquesta convocatòria, que serveix de plataforma per a la creació i difusió de l'art jove. Els seleccionats i guanyadors participen en una exposició col·lectiva que aquest any ja ha passat per La Casa Encendida de Madrid, pel Centre del Carme de València, i després de l'estada a Barcelona passarà per la Sala Santa Inés de Sevilla.

Mercedes González de Garay

Mercedes ha passat els últims vuit anys explorant diferents cultures i moviments artístics. Per això ha viscut i treballat, experimentant amb la seva obra, en llocs tan dispars com Florència, Lisboa, Istanbul, Berlín o Nova York. Aquesta trajectòria nòmada i les vivències en diferents entorns es reflecteixen en el seu treball, que barreja temàtiques com el passat i el futur, la infantesa, la religió o la mort; i recursos pictòrics tradicionals amb tècniques provinents de l'art urbà o la il·lustració. www.degaray.es

Formació Contínua

Està oberta la inscripció al curs de Fotografia digital en els processos artístics, que s'impartirà al centre de producció Can Xalant, de Mataró, aquest mes de juliol.

El curs pretén oferir una base als artistes que integren la fotografia digital en els seus processos de creació o comunicació, base que els permetrà el posterior autoaprenentatge. Inscripcions aquí: <http://formaciocontinua.aavc.net/es>

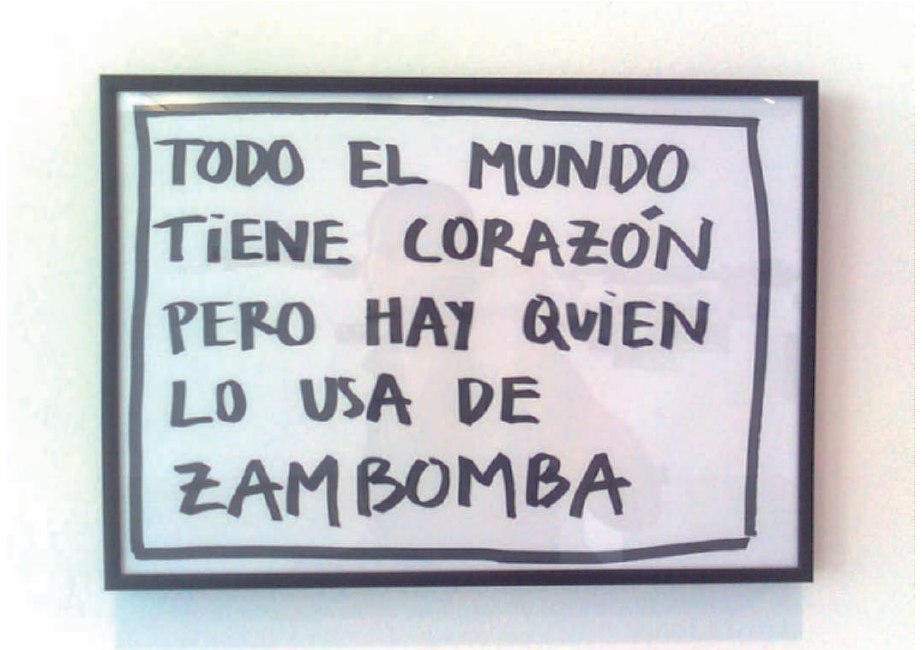
I a més a més

No us perdeu el canal de televisió en línia Si te he visto no te aguanto TV, dirigit per Kikol Grau <http://canal.hangar.org/kikol>

Pilar Cruz Ramón

La vida és com una pel·lícula de l'Oest, però ara no portem les pistoles a sobre.

Per Daniel Gasol

De la sèrie de dibuixos "Omniscència". Ana García-Pineda. Barcelona 2009

Can Felipa ens presenta l'exposició "Al final la fusilan", projecte comissariat per Pilar Cruz, en què set artistes reflexionen sobre l'art del clixé del cinema de gènere. Durant un recorregut per diverses peces tenim la sensació de trobar-nos en un lloc conegut. Un lloc on hi ha coses que coneixem i que relacionem amb la nostra pròpia vida: el llenguatge cinematogràfic s'ha introduït en la nostra existència i per tant en el nostre camp d'actuació, fet que no és estrany després que el llenguatge verbal com a tal comenci a expandir-se. Tots ja sabem què significa la paraula "play"... i òbviament en el llenguatge artístic també es comença a efectuar aquest fenomen. És una forma d'apropament al públic o només és tracta d'un canvi de mirada cap a la producció i la seva temàtica? Això em deixa bastant fascinat...

I com molt bé ens relata Pilar Cruz en el text de presentació: "*l'estereotip ha matat l'arquetip, el saber es converteix en un clixé*"; i l'ha deixat ben mort, tant que el saber o el coneixement s'ha dogmatitzat de forma escandalosa. No obstant això, la subjectivitat encara resta present, i en moltes de les obres que veiem durant la trajectòria a la sala, existeix una formulació de qüestions, no d'afirmacions... Això és bo. Malgrat tot, no vull deixar de banda una de les frases de Jordi Costa sobre l'exposició quan ens parla de la mítica pel·lícula *Scream*: "*... no la polvoritza en un clixé, sinó que es reconeix com a pura combinatòria de clixés*". En certa manera aquest fenomen emfatitza l'estereotip des d'un altre prisma, des de la gràcia, reconeixent que ens fa somriure tot el que és previsible. Tornem a abandonar una vegada més el patró? del qual s'obtenen més idees. Si l'arquetip modela altres conceptes amb l'estereotip s'han tancat totes les portes amb clau i amb tanca de seguretat inclosa.

Una de les nostres artistes residents al centre forma part de l'exposició. Es tracta d'Ana García-Pineda, que mitjançant un llenguatge senzill ens parla de conceptes bastant complexos, temes tractats en el cinema de gènere, per suposat. Amb 15 dibuixos de gràfica senzilla i d'aspecte innocent que amaguen una tragèdia alarmant, Ana García-Pineda ens explica situacions, afirmacions, idees i preguntes atemporals que formen part d'un entramat de situacions aparentment estúpides i sense sentit, i aquest fet és el que resulta interessant de la seva obra: situacions en les quals tots ens podem veure immersos, situacions que ens fan somriure, però que són tan tràgiques que les amaguem darrere una cara somrient. Un fet terriblement bell, i malauradament cert...

Hi ha un dels dibuixos que m'ha fet aturar, més que un dibuix és una pancarta, una pancarta reivindicativa: *"Todo el mundo tiene corazón, pero hay quien lo usa de zambomba"*. Aquesta frase he d'apuntar-la per quan em trobi amb un individu desprietat. Però, i si sóc jo l'individu desprietat i no me n'adono? l'altre em dirà la mateixa frase?

En això consta totes les afirmacions i hipòtesis que ens proposa l'artista. Com a partir d'afirmacions universals amb totes les lletres ens trobem davant d'una realitat que ens confronta amb nosaltres mateixos. Els dibuixos ens proposen una veritat o una solució cap a l'existència hipotètica de les nostres pròpies realitats, que a vegades semblen una empenyada d'un nen petit per no aconseguir el que volia... però que en cinc minuts ja se li ha passat. Només cal que es fixi en un altre cosa per oblidar-ho. No obstant això, l'empenyada tornarà a ressorgir en el moment menys esperat. Torno a ser jo.

Un altre dibuix que m'ha fet somriure: *"Las cosas que se convierten en basura se parecen entre ellas. También les pasa a los seres humanos"*. Tornem a diferenciar i a assenyalar qui és el bo, qui és el dolent, com en una pel·lícula de l'Oest. El que tregui la pistola més ràpidament guanya, el que insulta més fort guanya, el que sigui més enginyós en la venjança guanya. Molta mala hòstia... i m'agrada, m'agrada molt.

La sèrie de dibuixos al complet, dins el marc expositiu, és de les peces més senzilles, però de les més franques, més sinceres, que ens conviden a qüestionar la nostra intel·ligència i la nostra picardia davant d'un seguit de situacions absurdes, absurdes com el nostre entorn.

Una bona catarsi per part de l'artista i de les seves pròpies preocupacions, d'unes preocupacions molt humanes i honestes de les quals tots participem i que tots hem viscut.

Jo també me n'he enriquit, d'una persona guerxa, però també he tingut amics que ho han estat... Terrible coincidència. A partir d'ara tindrà els ulls més tancats, no vull ser el blanc de totes les burles ni, sobretot, de les meves pròpies burles.